

Kun László (1967–1971)

Ha pontosak az információim, 1967 és 71 között lakott Kollégiumunkban.

Igen, német-országi voltam, elsős koromban nem ott laktam, másodévesként kerültem be. Harmadévesként kimentem a Szovjetunióba egy évre, és még másodévesként behívtam a bátyámat, Árpádot a Kollégiumba. (Nem sok testvérpár volt a Kollégium történetében.) Jófejű jogász hallgató volt, tehát a Kollégiumba való volt. Most a Miskolci Bíróság egyik elismert élbírája. Én negyedévesként ismét az Eötvösben voltam. Ötödév második félévében kiköltöztem, mert egy albérlésbe költöztem a feleségemmel. Már akkor hívtak mindenféle tanári állásokba. A tanáraimat csak dicsérni tudom, nagyon sokat kaptam az Egyetemtől is. A Szovjetunióban nem a fővárosba kerültem, hanem vidékre, Asztrahanyba, a gyönyörű Volga folyó deltája mellett.

Hogyan került be a Kollégiumba?

Masát András hívott be. Vele laktam egy szobában. Emeletes ágyak voltak, nyolcan voltunk egy szobában. Akkor így ment. Akkoriban nem volt formális felvételi, az igazgatót előtte nem is ismertem. András szólt, hogy szerinte ott a helyem, és én beköltöztem. Az elsősök és a másodévesek együtt voltak az egyetemi órákon. Én első év végén jártam, amikor Valackai László a második órán feltett egy kérdést, hogy ki tudja a választ, de senki nem tudta. Én meg – ott ültem a sarokban – elkezdtem válaszolni, németül, kiderült, hogy elég jól beszéltem a nyelvet, már akkor is. Már elsőként hírem lett. A Kollégium tagjai közül is mindenki csinálta a maga tudományos munkáját.

Honnan jött a nyelvtudás?

Zsebből, ahogy az orosz is, nem tudom. Sárospatakról származom, sok versenyen értem el szép eredményeket már az egyetem előtt is. Budapesten is, annak ellenére, hogy tagozatosokkal versenyeztem, ráadásul úgy, hogy orosz anyanyelvű polgártárssal nem is volt kapcsolatom. Sárospatakról azért kerültem Szegedre, és nem Debrecenbe, mert a bátyám már korábban Szegedre jött jogot tanulni.

Milyen volt a Kollégium infrastruktúrája?

Három szoba volt, mindegyikben nyolc emberrel, én a középsőben voltam. A miénkben volt még Ötvös Péter, Molnár Péter és Csörgő Sándor is. Nagyon összetartó csapat volt, szerettük egymást, másképp nem is lehetett volna ennyien együtt lakni. Én intéztem el, hogy a televízió kivül legyen lemezjátszó is a társalgóban, meg hozzá lemezek. A zene pedig összehozta az embereket. A pénz megszerzésében Grasselly Gyula, a régebbi igazgató segített, hiszen nekem Huhn Péter volt az igazgatóm. Be-bejött a Kollégiumba, és beszélgettünk vele. Apánk helyett apánk volt. Diákbizottságra nem emlékszem, mindenki látta a másikat, és az elég volt, hiszen csak huszonnégyen voltunk. A 8-as szoba a közösségi lét volt. Egyébként sokan fociztak a libalegelőn. Nagy együttétekezések voltak, mentek az eszmecserék.

Hogy alakult egyéni pályája a Kollégium után?

Népköztársasági gyűrűvel doktoráltam, azaz csak jelesen volt addig, soha nem volt más jegyem, nekem csak ilyeneket írtak. Végzés után Debrecenbe mentem egy szakközépiskolába tanítani, majd Szegeden, Debrecenben az egyetemen is tanítottam hat-hét évet, ingáztam. Két egyenlítői utat tettem meg az akkori magyar vasúton. Később 1979-ben ide, a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetemre, ma Budapesti Corvinus Egyetemre jöttem, ennek éppen harminc éve. A Rigó utcát megelőzve létrehoztam az első szakmai nyelvvizsgaközpontot és nyelvvizsgarendszert (BCE „OECONOM” nyelvvizsga) és rengeteg pénzt pályáztam az Egyetemnek. Meg is kértek, hogy építsem fel az egyetem Pályázati Irodáját, amit ma már más irányít.

*Az interjút Varga-Orvos Zoltán készítette 2009-ben Budapesten
Szerkesztette: Nagyillés János*